

הויא? אמר לו, כן, מושום שבו תלייה לטרורה וכל קדשה. אמר לו, אם כן, לך והובא? והעלא היה צריך להיות! אמר לו, כמו שנאמר שם (ב) והובא את בדי בטבעות, שפנקnis זה לתוך זה. אף כאן והובא, שיפנסו לפהן לטהר אותן (בשחור ב') ויכניסו דבר לפני.

אמר רבבי יצחק, כד שנינו,גע צרעת: גע - הוא הדין הקשה הרשו בועלם. צרעת - הסגרה, כמו שנאמר הסגר האור העליון. הסגר של הטוב העליון שלא יורד לעולם. כי תחלה באדם - באדם סתום. והובא אל הכהן - זה הכהן שלמטה, והוא מתקן לפתחו אותו הסגר ולהדריך מאורות, שימצאו על ידו ברכות למעלה ולמטה, ויעבר וישתלק אותו הגע, וישרה אור של רחמים על הכל, ומושום כד והובא אל הכהן.

אמר רבבי אבא, ראייתי אותם בני העולם שלא משגיחים ולא יודעים בכבוד רבונם. כתוב בישראל, (ויקרא כ) אשר הבדלתי אתכם מן העמים להיות לי. כתוב (שם) וחתקדתם והייתם קדושים כי קדוש אני ה'. אם הם מתרחקים, אם איפה הקדשה שלהם? הרי רצונם התרחק מפני, והפתוח פניו ואומר, (תהלים ל) אל תהיו בסוט פ פרד אין הבין. במא נפרדים בני אדם מפוס ופרד? בקדשת עצם, שימצאו שלמי וירושימים מהכל.

על כן זוגם של בני אדם הוא בזמניהם ידועים, לבון הרצון להדקק בקדוש ברוך הוא. ופרי העיר, בחוץ הלילה הקדוש ברוך הוא נכסן לנו עדן להשתעשע עם הצדיקים, ובנסת ישראל משבחת את הקדוש ברוך הדרבק

פליא כל דכיותא וכל קדשה. אמר ליה, אי ה' כי, אמאי והובא, והוعلלה מבעי ליה. אמר ליה, כמה דאת אמר (שםות כ) והובא את בדי בטבעות, דעתיל דא בגו דא. אויף ה' והובא, היינסן ליה לכהנא, לדבאה ליה (בד אחד ביה) ויעלון מלה קפיה.

אמר רבבי יצחק, ה' כי תנין, גע צרעת. גע סגירות. כמה דאת אמר, סגירו דנהורא על'אה. סגירו דעתיבו על'אה, דלא נחית לעלמא. כי תהיה באדם, קאדים סתם. והובא אל הכהן. דא כהן דלמתא, דהוא אתקון למפתח ההוא סגירות, ולאלקא בו ציניא דישתקחו על יdoi ברקן לעילא ולמתא. ויתעבר ויסתפרק ההוא גע, וישראל נהירו דרחמי על כלא, ובגין כד והובא אל הכהן.

אמר רבבי אבא, חמין לאיננו בני עלמא, דלא משגנן, ולא ידעין ביקרה דמאריהון, כתיב בהו בישראל, (ויקרא ט) אשר הבדלתי אתכם מן העמים להיות לי. וכתיב, (ויקרא ט) וחתקדתם והייתם קדושים כי קדשה אני יי'. אי אינון מתרחן, אז הוא קדשה דלהון, הא רעותה דלהון אתרחכת מנינה. וקרא אבריז ואמר, (תהלים לב) אל תהיו בסוט בפְּרָד איזה הבין, כמה אתקפרש בני נשא מסוס ופְּרָד, בקדושה דגמריהו, לאשתקחא שלימין ורשימין מכלא.

על דא זוגא דבני נשא הוא בזמנין ידיין, לכוונה רעותה לאתקפקא ביה בקידשא בריך הוא. והא אפערו, בפלגות ליליא קדשא בריך הוא עאל בגנטא דעדן, לאשטעשעא עם צדיקייה, ובנסת ישראל משבחת ליה לקידשא להשתעשע עם הצדיקים, ובנסת ישראל משבחת את הקדוש ברוך הוא, והיא עת רצון לדבק